

перший поетичний фронт

Україна
2022

Ана Море

у Кремлі заявили, що «захищатимуть російських громадян на Донбасі у разі провокацій»

в інтерв'ю шведському журналісту для данського громадського радіо повторюю за аналітиками: минеться, це все ігри в високу політику — міряння яйцями

США передали Україні гранатомети SMAW-D

натискаю «ввімкнути» на кавомолці, тріскотіння кожного зернятка шкребеться тривогою по загривку

Lufthansa змінила графік нічних рейсів до Києва на тлі побоювань про напад Росії

гуглю, що збирати в «тривожну валізу», чи беруть жінок в тероборону, намагаюсь згадати, як накладати джгут з курсу першої домедичної допомоги в 15

Канада розглядає можливість відправлення до України стрілецької зброї

ковтаю сезон за сезоном RuPaul's Drag Race, записуюсь на фарбування, планую поїздку в Берлін, спотикаючись об «з ким залишиться кішка, якщо...»

МЗС Британії: Росія внаслідок вторгнення планує привести до влади в Україні лояльне до РФ керівництво

злюсь на себе за кожне «а як же книжки» переселенки з Донеччини, Луганщини й Криму випалюють відблисками втраченої домівки дірку в потилиці

Ефіопія, Афганістан, Карабах, Ємен, Південний Судан, Сирія, Лівія, Центральноафриканська Республіка

війна, війна, війна, прямо зараз війна

Україна, війна

на Донбасі бойовики поранили українського бійця
на Донбасі бойовики поранили українського бійця
на Донбасі бойовики поранили українського бійця

в інтерв'ю шведському журналісту для данського громадського радіо пояснюю, що питання «боїтеся, що таки буде війна?» — собаче лайно

війна в Україні вже пішла в третій клас

станом на 31 січня 2021 року понад 13 тисяч людей загинули у російсько-українській війні — рахують в ООН
у ЗСУ додають: ще 84 — за 2021-ий

і ніякого тобі голлівудського Тома Гейдена, нікому зачитати імена всіх загиблих, як у стрічці Соркіна «Суд над чиказькою сімкою»

але цифри мають обличчя, новини мають обличчя
дипломатія має обличчя, які, на жаль, забагато говорять

я стишую гучність, розбиваю яйця на сковорідку, тріскотіння шкребеться тривогою по загривку

гру у велику політику маленькими людьми не поставиш на паузу, не вимкнеш з розетки

викладаю яєшню в тарілку, наливаю каву у склянку, доки дорослі хлопчики у краватках грають у наші життя

навіть найближче оточення Путіна не знає, наскільки серйозно він розглядає ідею повномасштабної війни з Україною — The New York Times

а що знаю я? вдих — на 3, видих — на 6, вдих — на 3, видих — на 6

як же заїбала Росія

снідаю в тиші

це всі новини на 23 січня 2022-го

Морті Блек

повітряна тривога в Харкові.

and I feel pain in my stomach

відчуваю як болем скручує шлунок.

вдихаю. видихаю.

бої в небі над Харковом точаться, поки ми,

потомлені тривогою, чіпляємось свідомістю за яв,

бо кажуть що о 3 знову будуть стріляти і спати “не варіант”.

спати страшно, не знаючи в якому завтра дні прокинешся.

сьогодні я прокинулась о 6 ранку від вибухів за вікном.

перші хвилини чіпляєшся за надію інших пояснень,

проте всередині точно знаєш,

це знання в тобі викарбували останні тижні недобрих знаків.

це скрипить ліжко чи дужчають вибухи?

це овочі падають в салатну тарілку, чи варто бігти до ванної,

бо у бомбосховищі і без нас тісно?

and again and again I feel screeching in my stomach,

проте я знаю що так працює тривога у тілі, і заспокоюю себе знов.

знайомі англійською, російською, білоруською питають чи

планую я їхати з цього міста, з мого міста,

чи планую їхати із країни, з моєї країни, мого дому.

ефіром сіється паніка, я ж знову вдихаю. і видихаю.

24 лютого

Аліса Шампанська

Диптих II

я налаштовую своє чутливе вухо
вікно відкрите вперше відколи війна
я чую сирени пожежних й швидких
автівки; гамір і ґвалт не чую,
чую вибух о десятій п'ятнадцять
трохи пізніше ти мені скажеш: в новинах пишуть, що
військова частина на вулиці промисловій
чую твоє серце

я налаштовую своє чутливе око
пес несе палку в пащі
дитина грається у візочку
вони й гадки не мають що коїться
а я?

жарт з буфету: все що сталося, вже сталося, крім того, що
буде завтра
передбачення для вас: слово роками гріє

24 лютого

я налаштовую своє чутливе око
бачу чергу в м'ясний магазин,
мабуть зараз не модно бути веганом, щось казати чи навіть
думати про це
цікаво чи працює вегетус
яка недоречна думка, зважаючи на тих хто в києві на вулиці,
вдома чи в укриттях з комендантською годиною на півтори
доби
водка з томатним соком й лимоном — “коктейль 25-го
февраля”, викупаєте, РФ напала в ніч після дня защитніка
отечества, оце перепили, оце історична перспектива
26-е, 27-е
коли тепер кожна кореспондентка — воєнна
кореспондентка

коли думаєш чи проплатить тарасік ороро, а може й не треба
якщо воно російське

я налаштовую своє чутливе вухо
два ранки поспіль повідомлення про знешкодження десанту
біля коблево, южного чи в чорноморській зоні
горить нафтобаза (ніс), ще є азот, аміак, АЕС
на захист країни стає динамо, худс-худс, кожний пес
я закликаю котів створювати свій спротив, вірю вони нам
допоможуть, в них є своя мережа
“турецкие корабли — добро пожаловать, русские корабли —
идите нахуй”
перша неділя від початку масштабного вторгнення, хто
пам’ятає майдан, той пам’ятає які вони, неділі
вдалий час для твого протестного треку, вдалий час, щоб
прийшла весна
ніякої РФ/ОНР тут не буде
за Україну, за Майдан
привіт дівчаткам, non-binary і чувакам
передбачення для вас:
ніякої РФ тут не буде,
no pasaran

27 лютого

Ана Море

«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

нас не вчать, як пережити війну
не вчать прокидатися о 5 ранку від батькового дзвінка:
«почалося, Росія бомбить аеродроми, війна»

«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

нам не розказують, що всі плани на випадок вторгнення не
спрацюють
бо війна у підручниках не гарчить злістю, не плаче сиренами
бо війна у посібниках не перехоплює голос

«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

спочатку писати новини, потім включення у закордонні
медіа, безперервна фіксація злочинів Російської Федерації
вони справді стріляють по автівках з цивільними
погодувати кішку, зібрати документи й труси
справді випускають ракети у житлові квартали

четвер, 24 лютого, у Києві сонячно й тепло
це перший день війни
і більше ніколи не буде так, як раніше

кожне «як ти?» у повідомленнях дорівнює «я люблю тебе,
залишайся живою»

«увага, повітряна тривога»

перший раз в укритті — під редакцією Громадського радіо в
центрі Києва
кажуть, бомбитимуть урядовий квартал
кожне знайоме обличчя — обійми
кожне відео з Донеччини, Луганщини, Харкова, Сум і
Чернігова — злість, злість

невже тіло здатне відчувати аж стільки злості?

не існує правильної реакції на війну, виправдовуюсь,
збираючи речі у Львів
кішка ластиться, доки в одязі в ліжку слухаю звернення
президента
наступне — на підлозі в метро
під землею безпечно, працювати спокійніше, легше писати
новини

перша ніч

«увага, повітряна тривога»

думаю, що не хочу жити в цей час
тіло відмовляється спати
а раптом ракети?
це точно реальність? зараз точно 2022-ий? колонізація
Марсу? вакцина від ВІЛ? чи «Град» по будинках?

«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

думала, буду багато плакати, думала, зможу поспати,
притулившись до переноски з кішкою на підлозі метро
«Вокзальна»

але натомість тільки міцнішає злість
й серце гупає в ритм із завиванням сирени

«увага, повітряна тривога»

на Зміїному хлопці стоять до останнього
«руській ваєнний карабль, іді нахуй»
під Харковом 18-річні строковики троцять російські танки
«руській ваєнний карабль, іді нахуй»
матрос Віталій Скакун підриває Генічеський міст разом з
собою
«руській ваєнний карабль, іді нахуй»
беззбройна цивільна російському окупанту кричить
покласти насіння в кишені, щоби соняхи проросли
«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

гордість і злість
гордість і злість
більше жодних емоцій

навіть кішка мовчки сидить на колінах у потязі
поруч нявчить сусідська
мама пише, що в укритті
тато — що під вікном БТР росіян
гавкає пес на руках у 8-річної дівчинки

другий день війни, третій день війни, четвертий день війни

журналістка CNN на вокзалі питає: «як воно — тікати з
власного міста?»

не існує правильної реакції на війну

не існує правильної реакції на війну

кажу: «надто тривожно у квартирі у центрі столиці»

думаю: «ти мала б готувати «коктейлі Молотова», а не

писати новини з поки спокійного Львова»

кицька сіпається в переносці, це її найдовша поїздка: 7 годин

у метро, ще 8 у потязі Київ — Львів

їй точно треба у туалет

ми справді тікаємо?

«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

хіба можна відчувати стільки любові й ненависті водночас?

хіба війна і любов римуються?

«увага, повітряна тривога»

Збройні сили, Національна поліція, рятувальники й
рятувальниці, тероборона, волонтери і волонтерки, українки
і українці діаспори, уряд, депутатки і депутати, президент

стільки гордості і любові

хто б лиш могла подумати?

всі питання до наших — після війни

«руській ваєнний карабль, іді нахуй»

лунає на вулицях Ліону, Відня, Берліна, Лондона та Торонто

у Львові падає сніг

завтра весна

а сьогодні — п'ятий день війни

нам не страшно

і ми не пробачимо
вже ніколи

«руській ваєнний карабль, іді нахуй» — новий національний
девіз
можете не соромитись матюкатися
навіть, якщо поруч діти
в Україні війна
і тепер увесь світ про це знає

«увага, повітряна тривога»

РФ головує в ООН, як же інакше
«ми не стріляємо по цивільних»
мразота
чому ж кожен раз, як заплющую очі, бачу кадр з родиною, що
намагається виїхати
по автівці відкривають вогонь, виє собака, жінка кричить,
кулі пронизують лобове
інший кадр: крилата ракета в підлозі квартири у Харкові
інший: розстріляна 6-річна Софія під Новою Каховкою

«увага, повітряна тривога»

варто було зняти ці довжелезні нігті раніше
а тепер спостерігаю щодень, як відростає війна на власних
руках

февраль — з латинської «місяць очищення»
лютий — із праслов'янської «суворий, злий, жорстокий»

а у півдня в календарі завтрашній березень — з гір потоки

так кажуть у нас, в Україні

тож, думаю, московські убивці, ви знаєте, що вас чекає на
нашій землі

28 лютого

Морті Блек

вогники наших цигарок прокладають доріжку поміж
серцями,
на кухні темно, бо вмикати світло не видається зараз
безпечним.

в кімнаті вікна забиті дошками, споглядаю їх п'ятий день як
щось вже природнє, на одній з них подруга написала ще в
перший день "хуй війні".

серце тільки зараз почала відчувати як важко б'ється, його
розриває болем за наше пошматоване місто, порізані на
клапті життя-шляхи.

вибираєшся до магазину, бо сидіти вдома вже не сила,
а потім дізнаєшся, як в той же час на сусідньому районі
таких же людей розірвало на шматки обстрілами чужої
ненависті і люті.

особлива романтика пиття улуну під обстрілами, готування
їжі під повстанські пісні, збирання речей під океан ельзи.

тут пропущений рядок нецензурних слів про те, як я чудово
обійшлась би без неї.

тут викреслений рядок гейту про самі знаєте яку націю, що
робить очевидно недостатньо.

тут рядок безмежної любові та вдячності до братів та сестер,
що роблять більше ніж можуть, не картайте себе за брак
сил.

моє серце повниться болем,
коли дивлюсь на все моє життя,
що поміщається в декілька рюкзаків, проте в ньому також
несамовито багато віри.

кінець харківського екзистенційного репортажу.

будемо на зв'язку.

1 березня

Аліса Шампанська

я налаштовую своє чутливе око
на екрані, біля якого знімали відео, сьогодні вже заставка з
написом: “русский корабль иди нахуй”, такі ж білборди по
місту і біля нашої попередньої домівки

воєнний стан, заборона на продаж алкоголю, на районі
працює пивна наливайка — я там постійна клієнтка, огидно,
та мені вже звично зізнаватись в жахливих речах

вчора мер Херсона розповів про вимоги окупантів, що
прийшли озброєними в міську раду — ходити по одному,
максимум по двоє, виїзжати в місто на авто можна лише
якщо це везуться продукти харчування, медикаменти, інша
допомога

який тут нахуй мирний протест? які перспективи для
незгодних та партизан? хто почує моє jno pasaran! ?

в голові розчулюється вуликом власна бездіяльність, якесь
тупе очікування власної долі, вибач за це питання, та я не
розумію, що легше — померти зі зброєю в руках чи жити
далі? точно пам’ятаю, що боятись треба живих

вперше думаю, а що як налаштувавши своє чутливе
вухо, почую знайомі імена в списках героїв України або в
списках померлих, що майже одне і теж, бо звання надають
переважно посмертно

сподіваюсь, на Херсонщині незгодних ціла область

війська у Вознесенську, Єланець, Нова Одеса; авіаудар по
Очакову

передбачення для вас: малевич, кручоних, ільф та петров
— українці, навіть булгаков, противник незалежності —
українець теж

3 березня

Морті Блек

знаєте це відчуття, як щось пустіє всередині?

коли один за одним помирають щури подруги, не переживши евакуації з Харкова.

коли їдеш по мирному місту, читаєш як методично знищують, стирають з лиця землі інше місто, в якому залишилось твоє серце;

його було не помістити ні в один з евакуаційних поїздів, вщерть, до країв наповнених наляканими, сповненими надії чи зневіри, любові та болю серцями інших.

всередині грудної клітини лячно та порожньо, коли дивишся на залякле маленьке тільце;

перший залишився десь в темряві нічного беззупинного перегону Харків-Київ,

другого ми похоронили сьогодні, поспішаючи встигнути до початку комендантської години.

думалось, що вдалось втекти від війни, та вона знову наздоганяє і вивертає зсередини наново весь твій біль й гіркоту.

як завше в таких випадках думаю що карма, звичайно, сука, та якщо вона керується законами справедливості, то нехай роздасть справедливо цей біль всім причетним.

6 березня

передбачення для вас:
вийди провідай найближчі своб міся